

[Agerschou]

man, at denne opdeling kan stivne med meget dybtgående samfundsmæssige konsekvenser.

Herefter opregnes der i oplægget nogle grupper, det i særlig grad vil komme til at gå ud over, hvis dette sker, nemlig kvinderne, dem, der er sat uden for arbejdsmarkedet, de ældre og de unge, der aldrig har haft arbejde.

Mellem de tre grupper vil der opstå stignende forskelle i levevilkårene, ikke mindst på grund af forskelle i indkomster. Jeg vil godt spørge ministeren, om han er enig i disse betragtninger, og om han anser en sådan udvikling for en fare og som noget, der bør forhindres.

Grunden til mit spørgsmål er, at vi opfatter den generelle politik, regeringen fører, som noget, der vil accelerere og cementere denne udvikling. Når man f.eks. drastisk nedsætter indkomsterne for kontanthjælpsmodtagere, hvis eneste problem er, at de står uden arbejde, så sker der en udvikling i retning af det, der er beskrevet i debatoplægget. Når man som et andet eksempel har planer om at forringe indkomsterne for unge arbejdsløse, er man igen i gang med at forcere en udvikling som den nævnte. Når den borgerlige regering som et tredje eksempel forringer vilkårene for syge mennesker, som det er sket med indførelse af varighedsbegrænsning i sygedagpenge og indførelse af karenssag, fortsætter man på den vej, der her er beskrevet.

Der kunne gives mange andre eksempler på, at den borgerlige regerings politik alt i alt er i fuld gang med en opdeling af befolkningen i dem, der har meget, dem, der har noget mindre, og så dem, der har allermindst, og det ligger klart, at det er dem, der har mindst, der hele tiden skal holde endnu mere igen, når regeringen farer ud med sine forskellige initiativer.

Nu kan ministeren bare svare, at han synes, det er helt fint med en sådan tredeling af befolkningen, men det vil jeg i så fald gerne høre fra folketingets talerstol. Hvis ministeren også synes, at der er tale om en farlig udvikling, kan det konstateres, at regeringens politik går i den stik modsatte retning af, hvad miljøministeren ønsker.

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg vil gerne først sige tak for den anledning, vi har fået her i folketinget, til at debattere regeringens landsplanredegørelse og debatoplægget »Hvad gør vi ved Danmark?« Det har netop været vores ønske, at vi må få en grundig debat – ikke bare herinde, men en debat, der vil spredes ud over hele landet.

Efter indlæggene må vi konkludere, at det har været en meget spredt debat, en debat, der afspejler det politiske spektrums mangfoldigheder og udstrækning, men det er jo ganske naturligt, fordi der er så kolossalt mange områder, man må ind på, når man skal tale om planlægning og om vores oplæg.

Inden jeg går ind i besvarelsen af de enkelte indlæg, vil jeg godt komme med nogle generelle bemærkninger om planlægningen.

Den situation, vi står i i øjeblikket, præger i høj grad vores redegørelse. Man må nok gøre sig klart, at skal velfærdssamfundet opretholdes, må alle samfundsområder spille med. Det er regeringens opfattelse, at planlægning også er nødvendig for fremtiden. Planlægningen i 1980'erne skal på én gang sikre den bedst mulige udnyttelse af vore ressourcer og være et redskab i den omstillingsproces, som er i gang, og som vil fortsætte. Man skal i planlægningen leve op til disse krav. Hvis vi skal det – og det skal vi – må man gennemgå plansystemerne for at få dem gjort enklere. De må gøres mindre udviklede at arbejde med og lettere at overskue.

Det er vigtigt, at planlægningen bliver et redskab, som kan være politikerne til støtte i omstillingsprocessen, men samtidig må planlægningen ikke virke unødigt restriktiv eller virke som en spændetrøje for nye initiativer.

Dialogen om samfundets problemer mener jeg er nødvendig uanset økonomiske sparetider. Vi har simpelt hen ikke råd til at lade være med at tage denne debat. Derfor var det et godt initiativ, min forgænger tog, da han bad planstyrelsen udarbejde debatoplægget »Hvad gør vi ved Danmark?« Debatoplægget ser på de perspektiver, der tegner sig for samfundsudviklingen og landsplanlægningen de næste 15–20 år. Det beskæftiger sig altså med planlægningsproblemer og -muligheder, vi som ansvarlige politikere er nødt til at forholde os til og om nødvendigt reagere på – vel at mærke i tide.

Der er ingen tvivl om, at der med mellemrum er behov for debatoplæg om de lange linjer i samfundsudviklingen. Det er vigtigt,